

[Ole Bjørn Kraft.]

spørgsmålet om Tysklands oprustning og dets tilslutning til NATOs forsvarssystem. Første gang, vi udtalte os om muligheden af en tysk genoprustning, var lige efter krigens afslutning i vort memorandum af 31. januar 1947. Da gik vi skarpt imod tysk oprustning. Det hed i vort memorandum — jeg beder om tilladelse til et kort citat —

„at regeringen går ud fra, at effektive foranstaltninger vil blive truffet til forhindring af militær uddannelse af tysk ungdom“,

og

„at Danmark har en særlig interesse i Tysklands fuldstændige afrustning“.

Næste gang, vi blev stillet overfor spørgsmålet, var i september 1950 under ministeriet Hedtoft og nogle måneder senere under den nye regering på Bruxellesmødet i december 1950, da Atlantpagtlandene vedtog oprettelsen af fælles forsvarsstyrker i Europa, hvori vesttyske styrker kunne deltage. Denne beslutning blev billiget af den danske rigsdag i februar 1951 og senere uddybet ved vedtagelsen af en protokol, der tilrettelagde forbindelsen mellem Europahæren, som dengang dannede forhandlingsgrundlaget for Tysklands deltagelse i Vesteuropas forsvaret, og Atlantpagten.

Enhver kan se, at disse beslutninger, først om afrustning og derefter om tysk genbevæbning og optagelse i NATO, står i diametral modsætning til hinanden. Man oplever da også stadig at møde henvisninger til dette memorandum — vi har også hørt det i denne sal — som argument imod tysk oprustning og som et udtryk for dansk klar-syn og fornuft, som vi skulle holde fast ved.

Hvorledes var nu stillingen i 1947? Vi levede dengang i en forestilling om, at en fare for freden alene kunne komme fra Tyskland. Vi så en lang fredsperiode foran os og mente, at det ville være muligt gennem FN at gennemføre en almindelig nedrustning. I Vesteuropa tog man i virkelighed forskud på denne nedrustning i stor stil ved at hjemsende soldaterne, og Danmark lå på dette tidspunkt nogenlunde forsvarsløst hen. I en sådan situation var det fuldstændig naturligt, at ingen kunne tænke sig andet, end at Tyskland skulle forblive afrustet — vi var jo, mente vi, alle på vej dertil, og ingen fare syntes at

true. Under disse omstændigheder at opruste Tyskland samtidig med, at vi selv nedrustede, forekom naturligvis enhver meningsløst.

Men situationen ændrede sig hurtigt. Vi måtte med sorg erkende, at vi ikke gik mod fredelige tider. I løbet af få år var stillingen en helt anden. Vi oplevede kuppet i Tjsekslovakiet, som viste den fare, der truede svage stater; vi fik kendskab til dannelsen af den stærke østlige militære blok. Vi så, at alle stater øst for jerntæppet, herunder også Østtyskland, blev ensrettet under kommunistisk styre med en deraf følgende militarisering. Det var, som om vi oplevede situationen fra 1939 en gang til.

Vi tog konsekvensen gennem Atlantpagten, og i dag er stillingen en helt anden. Det vestlige forsvarssamarbejde har ændret vor situation totalt. Vi er ikke længere splittede og svage, vi har måttet genbevæbne os stærkere end nogensinde. I Tyskland har vi et Østtyskland, som er i fuld gang med oprustning, og et Vesttyskland, som endnu i dag alene værnes af vestlige landes beskyttelsestropper, og som uden dem ville henligge som et militært tomrum uden mulighed for at beskytte sig imod et angreb eller et kup.

Samtidig er et nyt Tyskland ved at vokse op, et Tyskland, der har proklameret som sit mål samarbejde med de vestlige demokratier under demokratiske former, et Tyskland, hvor folkets flertal ønsker at yde sit bidrag til den styrke, der skal bevare freden. Det er derfor umuligt for mig at se, at det har nogen hensigt under disse omstændigheder at henvise til vor tidligere deklaration. Vort standpunkt må tages på baggrund af virkeligheden, den virkelighed, der tilsiger os at knytte Vesttyskland til Vesteuropa og lade det selv bidrage til forsvaret af det område, der er af så afgørende betydning for forsvaret af hele Vesteuropa, at man har lov at spørge, om Vesteuropa overhovedet kan forsvare sig effektivt, hvis Vesttyskland under den ene eller anden form går tabt for Vesteuropa. Der er dog vel ingen, der for alvor mener, at Danmark eller Norge vil have nogen mulighed for at bestå som frie stater, hvis Vesteuropa ikke formår at hævde sin selvstændighed. Vesttysklands optagelse i NATO er konsekvensen af den udvikling, der har fundet